

— Охо, не! о не! Не е никой заповѣдалъ. Народъ-тъ го е направилъ! Царь-тъ не бы смѣялъ да направи на ипподрома бѣсило. Народъ-тъ го е направилъ за Царя! Защо-то какъ бы могъ Царь и да виси на друго мѣсто!

— Кой е тоя обѣсеный-тъ? Пыташе Петръ.

— Не видишь ли порфирж-тъ? Царь-тъ, Императоръ-тъ. Дери ся: да живѣе Исаакъ Второй!

Петръ извика, ушь да угоди на брѣблявеца. Нъ още никакъ не знаеше защо е. Знаеше вechь, че всичко става за Исаака Ангела, знаеше и това, че свѣтъ-тъ го държаше за таенъ намѣстникъ царевъ, или поне за наслѣдникъ Андрониковъ; нъ и това знаеше, че Андроникъ живѣяше и владѣяше, слушаше выкове нему въ честь, а чу и выкове въ честь Исааку, за кого-то знаеше, какво е младъ челоуѣкъ, та не може да бѣде оня, що виси. Кой е обѣсенъ, това за него бѣ още нерѣшено пытаніе.

— Кой е обѣсенъ? запыта изново оня край (чапкѣнинъ).

— О ты глупавый варварине! извика запытанный-тъ. А кого можтъ да обѣсятъ на ипподрома и то въ порфирж?

— Па кой е? запыта Петръ, като сниши рамена.

— Ни азъ, ни ты. Разумѣвашъ ли? Ни префектъ преторианскый, ни квесторъ, ни магистръ, па нито нѣкой си патрицій. Така ли е? Насъ быхж обѣсили тамъ, дѣто хвърлятъ кучета-та; господари-ти и патрицій-ти бѣсятъ на цариградскы-ты врата, та глупецу нѣдний, само Царь-тъ може да бѣде обѣсенъ тукъ, единъ-тъ Царь!

— Какъвъ? пыташе Петръ.

— Гърcky..... Римскы.....

— Кой?

— Тоя, кой-то искаше да обѣси оня, що е на престола.

— Па на престола е Андроникъ.....